

Abram en Melchizedek

Deze geschiedenis vinden we in Gen.13:14 – 15:1:

- ▲ “En de Here zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, 15 Want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven. 16 En Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou zijn. 17 Sta op, doorwandel het land in zijn lengte en breedte, want u zal Ik het geven. 18 Daarna sloeg Abram zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre bij Hebron, en hij bouwde daar een altaar voor de Here.”

Genesis 14:1-24:

- ▲ “Het gebeurde nu in de dagen van Amrafel, de koning van Sinear, Arjok, de koning van Ellasar, Kedorlaomer, de koning van Elam, en Tidal, de koning der volken, 2 Dat dezen oorlog voerden tegen Bera, de koning van Sodom, Birsa, de koning van Gomorra, Sinab, de koning van Adma, Semeber, de koning van Seboim, en de koning van Bela, dat is Soar. 3 Deze allen kwamen in bondgenootschap naar het dal Siddim, dat is de Zoutzee. 4 Twaalf jaar hadden zij Kedorlaomer gediend en in het dertiende jaar waren zij in opstand gekomen; 5 En in het veertiende jaar kwam Kedorlaomer met de koningen die bij hem waren, en zij sloegen de Refaieten te Asterot-karnaim, de Zuzieten te Ham, de Emieten te Sawe-kirjataim 6 En de Chorieten op hun gebergte Seir tot El-paran, dat aan de rand der woestijn ligt. 7 Daarna keerden zij terug en kwamen te En-mispat, dat is Kades, en sloegen het gehele gebied van de Amalekieten, en ook de Amorieten, die te Chaseson-tamar woonden. 8 Toen rukten de koning van Sodom, de koning van Gomorra, de koning van Adma, de koning van Seboim en de koning van Bela, dat is Soar, uit en zij stelden zich tegen hen in slagorde in het dal Siddim, 9 Tegen Kedorlaomer, de koning van Elam, Tidal, de koning der volken, Amrafel de koning van Sinear, en Arjok, de koning van Ellasar, vier koningen tegen vijf. 10 Het dal Siddim nu was vol asfaltputten. Toen de koning van Sodom en die van Gomorra vluchtten, vielen zij daarin, en de overgeblevenen vluchtten naar het gebergte. 11 En zij namen al de have van Sodom en Gomorra en al hun voedsel en trokken af. 12 Ook namen zij Lot mede, de zoon van Abrams broeder, en zijn have, en trokken af; hij nu woonde te Sodom. 13 Toen kwam een vluchteling en deelde dit mede aan de Hebreër Abram; hij nu woonde bij de terebinten van de Amoriet Mamre, de broeder van Eskol en Aner, die Abrams bondgenoten waren. 14 Toen Abram hoorde, dat zijn broeder als gevangene was weggevoerd, bracht hij zijn geoeffenden, degenen die in zijn huis geboren waren, in de strijd, driehonderd achttien man, en achtervolgde hen tot Dan toe. 15 En zij verdeelden zich des nachts tegen hen in troepen, hij en zijn slaven, en versloegen hen en achtervolgden hen tot Choba toe, dat ten noorden van Damascus ligt. 16 En hij bracht al de have terug, en ook zijn broeder Lot en diens have bracht hij terug, evenals de vrouwen en het volk. 17 Toen ging de koning van Sodom uit, hem tegemoet, nadat hij teruggekeerd was van het verslaan van Kedorlaomer en de koningen die met hem waren, naar het dal Sawe, dat is het Koningsdal. 18 En Melchizedek, de koning van Salem, bracht brood en wijn; hij nu was een priester van God, de Allerhoogste. 19 En hij zegende hem en zeide: Gezegend zij Abram door God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde, 20 En geprezen zij God, de Allerhoogste, die uw vijanden in uw macht heeft overgeleverd. En hij gaf hem van alles de tienden. 21 De koning van Sodom nu zeide tot Abram: Geef mij de mensen, en behoud de have voor u. 22 Doch Abram zeide tot de koning van Sodom: Ik zweer bij de Here, bij God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde: 23 Zelfs geen draad of schoenriem, ja niets van het uwe zal

ik nemen, opdat gij niet kunt zeggen: Ik heb Abram rijk gemaakt! 24 Geenszins, alleen wat de knechten hebben verteerd en het aandeel der mannen die met mij gegaan zijn, Aner, Eskol en Mamre, laten die hun aandeel ontvangen.”

Genesis 15:1

- ▲ “Hierna kwam het woord des Heren tot Abram in een gezicht: Vrees niet, Abram Ik ben uw schild; uw loon zal zeer groot zijn.”

In de vorige les hebben we gezien, bij de geschiedenis van Lot, dat Lot ons een beeld geeft van het falende getuigenis van de gelovige. Het ontbreken van vrucht in het leven van de gelovige en wat dat allemaal tot gevolg heeft. Zo'n geloof, wat er uiteindelijk toe leidt, dat als het door vuur wordt beproefd, dat je niets overhoudt en dat je een gelovige bent, die als door vuur heen wordt gered. Zoals Paulus de Korinthiërs waarschuwt, om erop toe te zien, hoe men bouwt op het fundament. (1 Kor.3:13-15)

Als we echter kijken naar Abram, en eigenlijk gaat het beeld hier in Gen.13 van Lot naar Abram toe. Die twee worden a.h.w. tegenover elkaar gezet. Als we kijken naar Abram, dan zien we daar een gelovige, die niet afneemt in geloof, maar juist toenam in geloof, die groeide in het geloof. Dat groeien van Abrams geloof, is heel nauw verbonden met de groeiende scheiding met deze wereld, en ook heel nauw verbonden met een groeiende scheiding met Lot.

Het is ook bijzonder van het eerste vers, waar we mee begonnen, waar staat: “De Here zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had.” Toen Lot was vertrokken en Lot had gekozen voor wat voor ogen was, toen was blijkbaar voor Lot de lucht opgeklaard. Abram is nu helemaal alleen gelaten, hij had genoeg genomen met het minste. Hij had zijn keus helemaal aan Lot overgelaten

In de ogen van de wereld had Abram zich als een dwaas gedragen. Een dwaas in de ogen van de wereld, is nooit een dwaas in de ogen van God, dat moeten we nooit vergeten. Wie is de echte dwaas hier in Gen.13? De gelovige die kiest voor het hier en nu, die kiest wat voor ogen is of de gelovige die kiest voor hetgeen wat niet gezien wordt, die kiest voor de Onzienlijke, die kiest ervoor om te wandelen in het geloof.

In de vorige studie konden we zien, waar het voor Lot op uitdraait, hij blijft uiteindelijk zitten met lege handen. Hij is als vanuit vuur gered. Maar Abram die ontvangt uiteindelijk alles. Wie is de dwaas? In Gen.13:14-18 lezen we:

- ▲ “En de Here zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, 15 Want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven. 16 En Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou zijn. 17 Sta op, doorwandel het land in zijn lengte en breedte, want u zal Ik het geven. 18 Daarna sloeg Abram zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre bij Hebron, en hij bouwde daar een altaar voor de Here.”

Wat een contrast want, in vers 9 van dit hoofdstuk is er ook iemand die zijn ogen opslaat, dat lees je in vers 9-10a:

- ▲ “Ligt het gehele land niet voor u open? Scheid u toch van mij af; hetzij naar links, dan ga ik rechts, hetzij naar rechts, dan ga ik links. 10 Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag,”

Hier in vers 14 lees je dat God tegen Abram zegt; sla toch uw ogen op en zie. Wat Abram dan ontvangt is in feite alles, heel het land Kanaän. Hij mag heel dit gebied doorwandelen, hij krijgt daar zelfs de opdracht toe, God zal het hem geven. Lot had voor zichzelf gekozen, Lot had niet aan God gevraagd, wat God wilde. Lot kreeg maar een heel klein deel en het was maar voor een korte tijd. Uiteindelijk verlies hij dat alles. Wat Abram ontvangt is eigenlijk alles en het is voor eeuwig.

Abram is nu alleen gelaten. Het doel wat God ooit in de roeping van Abram had gelegd, is nu pas gerealiseerd. We moeten goed begrijpen; God riep Abram alleen. God riep niet zijn vader Terach, God riep niet zijn neef Lot, maar ze trokken wel met hem mee. God had alleen Abram op het oog. Dat lees je in Jes.51:2:

- ▲ “Aanschouwt Abraham, uw vader, en Sara, die u baarde; want Ik riep hem als eenling en Ik zegende hem en vermenigvuldigde hem.”

De roeping was voor Abram alleen, Ik riep hem als eenling had God gezegd. Je kan daar nog bij lezen Hand.7:1-3

- ▲ “En de hogepriester zeide: Is dat zo? 2 En hij zeide: Gij, mannen broeders en vaders, hoort toe. De God der heerlijkheid is verschenen aan onze vader Abraham, toen hij nog in Mesopotamië was, voordat hij in Haran ging wonen, 3 en Hij zeide tot hem: Verlaat uw land en uw bloedverwanten en kom herwaarts naar het land, dat Ik u wijzen zal.”

Hij moest het land verlaten, maar hij moest ook zijn bloedverwanten verlaten. Maar dat had Abram maar heel gedeeltelijk gedaan want, zowel zijn vader als zijn neef Lot vergezelden hem een hele lange tijd. Je zou kunnen zeggen dat Abram God maar heel gedeeltelijk gehoorzaam was. Terach trok mee naar Haran en bleef in Haran wonen en Abram bleef daar ook een hele tijd. Pas als Terach in Haran is gestorven, trekt Abram verder naar het land Kanaän.

Ook Lot gaat dan nog met hem mee en blijft nog een lange tijd bij hem. Totdat hij hier in Gen.13 Lot verlaat en hij ziet dat het alleen maar tot narigheid leidt, dat die knechten van Lot en die knechten van Abram steeds ruzie maken. Die verbintenis met Lot leidt alleen maar tot narigheid. Waar we goed op moeten letten hier is; Gods stijgende lijn van beloften. In Gen.12 daar lees je in vers 1-2:

- ▲ “De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; 2 Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn.

Terach gaat dan met hem mee naar Haran. Pas als de gehoorzaamheid van Abram toeneemt en dat hij werkelijk naar Kanaän gaat, nadat zijn vader Terach is overleden, en dan werkelijk het land binnentrekt, dan opeens lees je in vers 7, als hij te Sichem is aangekomen:

- ▲ “Toen verscheen de Here aan Abram en zeide: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de Here, die hem verschenen was.”

Er staat niet “Ik zal dit land aan jouw Abram geven”, nee Hij zegt; “Ik zal het geven aan je nageslacht.” Lot is dan nog steeds bij hem. Nadat je die episode hebt gehad, nadat Abram naar Egypte is geweest, op welke reis ook Lot hem vergezelde, keert hij daarna weer terug naar de zelfde plek, bij Sichem, bij de terabint, waar hij het altaar voor de Here heeft opgericht, en het is pas hier

dat Lot dan van hem scheidt. Dan pas lees je in Gen.13:15:

▲ “Want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven.

Nu pas gebeurde het dat het land gegeven wordt aan het nageslacht van Abram, maar ook wordt gegeven aan u, voor altoos. Je ziet hier een stijgende lijn van Gods beloften aan Abram. Zo is het eigenlijk ook in ons leven. Een gedeeltelijke gehoorzaamheid in ons leven, in het volgen van de Here Jezus Christus, leidt ertoe, in de praktijk van ons leven, dat we maar gedeeltelijke beloften ontvangen. We hebben nog niet alles ontvangen, we krijgen maar een eerste deel. We begrijpen van Gods Woord alleen maar de basis principes. Een klein deel van de zegen eigenen we ons dan toe.

Pas als onze gehoorzaamheid vermeerdert, mogen wij net als bij Abram meerdere beloften ontvangen. Onze ogen gaan open voor meerdere beloften, meer zegeningen in Gods Woord, die we ons dan mogen toe-eigenen. Maar pas als onze gehoorzaamheid volledig wordt, wat altijd inhoudt een volledige scheiding met Sodom, een volledige scheiding van de "Lotten" in ons leven. Als daar een volledige gehoorzaamheid is in het volgen van Christus, dan ontvangen wij ook de volle beloften en volle zegen, die we dan in geestelijke zin ons mogen toe-eigenen. Zowel naar het noorden als het zuiden en naar het oosten en het westen. Doorwandel het geheel, het gehele land. Bijzonder is dat dit gedeelte, waar Abram zich hier bevindt of gaat bevinden en terecht komt, als je dat ook gaat doen, dat hij moet gaan opstaan, eigenlijk moet gaan wandelen!
We lezen in vers 17-18:

▲ “Sta op, doorwandel het land in zijn lengte en breedte, want u zal Ik het geven. 18 Daarna sloeg Abram zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre bij Hebron, en hij bouwde daar een altaar voor de Here.”

Abram gaat dat land doorwandelen en hij gaat wonen bij Hebron, bij de terabinten van Mamre en hij bouwde daar een altaar. Het is bijzonder dat, als je er goed naar kijkt, woonde Abram al een geruime tijd in Kanaän. Pas nu gaat hij volledig kennis nemen van de zegen die die voor hem is bestemd. Nu gaat hij er ten volle van genieten. Zo is het vaak ook in ons leven. Pas als wij, wanneer we tot het Lichaam van Christus behoren, en tot volle overgave komen, v.w.b. het volgen van de Here Jezus Christus, dan gaan wij pas – terwijl we er al lang in de hemel in Christus geplaatst zijn, in dat hemelse Kanaän – pas daarna gaan wij dat land ook echt doorwandelen en ervan genieten. Het is a.h.w. dat God dan pas tegen Abram zegt: “Het land is van jouw.”
Dus broeders en zusters, sta op, ga wandelen, ga ervan genieten, het is jouw thuis. Neem het allemaal tot je, eigen je het ook allemaal toe, want ik heb het je gegeven.

Bijzonder is dat Abram, als hij dat ook gedaan heeft, bij Hebron gaat wonen. Als je dat Hebron verder volgt in de bijbel, dan kom je terecht bij Kaleb. In Num.14:24 lees je:

▲ “Doch omdat bij mijn knecht Kaleb een andere geest geweest is en hij Mij volkomen gevolgd heeft, zal Ik hem naar het land brengen, waar hij heen geweest is, en zijn nakomelingschap zal het bezitten.”

Als je gaat kijken waar Kaleb terecht komt, en wat hij zich mag toe-eigenen, krijgt hij het gebied, waar Abram vroeger ook woonde, hij ontvangt Hebron. Kaleb was met Jozua de enige van de twaalf verspieders, die de Here volkomen gehoorzaamden en ook volkomen volgde. Er was tezamen met Jozua een totaal andere geest in hem dan in de andere tien verspieders. Als je naar andere gelovigen kijkt en je vergelijkt dit met de twaalf verspieders, die daar dat hemelse Kanaän mogen binnen gaan en als de Here zegt; Ik heb je dat gehele land gegeven, dan zijn er altijd tien bij, die vinden het te

moeilijk, die vinden het te zwaar. Die verlangen eigenlijk terug naar de vleespotten van Egypte en ze gaan niet naar binnen. Ze gaan niet naar binnen door ongeloof, omdat ze niet op de beloften van de Heere vertrouwen.

Maar van Kaleb zegt de Here: “Doordat in mijn knecht Kaleb een andere geest is geweest.” Hoe uitte zich dat? Er staat: “Omdat hij mij volkomen heeft gevolgd heeft.” Volkomen. Zo was het met Abram ook gegaan. Langzamerhand was hij er in zijn leven toe gekomen is, om de Here ten volle te volgen, ten volle te gehoorzamen. Als je de Here ten volle volgt, dan wil Hij het je geven. Hij wil het in feite aan een ieder geven. Hij wilde het ook aan de twaalf verspieters geven. Hij wilde het land ook geven aan die twaalf stammen, die voor de deur stonden van het land Kanaän. Maar hun lijken vielen allemaal in de woestijn, wegens hun ongeloof.

God zwoer bij Zichzelf: “Ik zal nimmer hun (*allen van het volk Israël van 20 jaar oud en daarboven*) dit land geven.” De Heere kijkt in feite naar ons hart, zijn wij gehoorzaam, luisteren wij naar Zijn stem, gaan wij op zijn beloften in? Ook al lijkt datgene wat voor ogen is, totaal anders, de Heere vraagt vertrouwen! Want wanneer je alleen maar rekening houdt met datgene, wat voor ogen is, dan zou de moed je in de schoenen zinken. Bij die tien verspieters zag je dat de moed hun in de schoenen zonk. Maar niet bij Kaleb en niet bij Jozua, die twee verspieters bleven staan in het geloof. Ook al vielen die ongehoorzame gelovigen, die nimmer het land Kanaän zouden bezitten, Kaleb en Jozua wel.

Heel bijzonder dat Kaleb dan terechtkomt op die zelfde plek waar Abram zijn tenten opslaat, bij de terabinten van Mamre, bij Hebron. We moeten goed begrijpen dat die woorden – Sta op doorwandele het land in zijn lengte en breedte, Ik zal het u geven – dat Abram die woorden niet hoorde, voordat de scheiding met Lot volkomen was. Scheiding van Lot, scheiding van Sodom, scheiding van Egypte, scheiding van deze wereld. Dat hoort er allemaal bij. Het is niet alleen scheiding van Lot, maar het is een volkomen gericht zijn op de Heere. Dat is de beweging die Abram maakt, die dat land doorwandelt, dat hij daarna er gaat wonen, zijn tenten opslaat bij de terabinten van Mamre, bij Hebron. Hij bouwde daar een altaar voor de Here, zo staat het geschreven. Hebron de naam van die stad is oorspronkelijk Kiryat-arba.

Dat kunnen we terug halen uit Gen. 23, bij het sterven van Sara in vers 2. En Sara stierf te Kirjat-arba, dat is Hebron, in het land Kanaän. Dat is Hebron. Kiryat-arba betekent; sterke vesting. Wanneer je teruggaat naar Jozua 14, waar je de realisatie ziet van wat er in Numeri staat over Kaleb, dan lees je in Jozua 14:13-15:

- ▲ “Toen zegende Jozua hem, en hij gaf aan Kaleb, de zoon van Jefunne, Hebron ten erfdeel. 14 Daarom is Hebron het erfdeel van Kaleb, de zoon van Jefunne, de Kenizziet, tot op de huidige dag, omdat hij volkomen trouw gebleven is aan de Here, de God van Israël. 15 De naam van Hebron was eertijds Kirjat-arba; deze Arba was onder de Enakieten de grootste man. En het land rustte van de strijd.”

Dat komt ook voor in Jozua 15:13-18:

- ▲ “Aan Kaleb echter, de zoon van Jefunne, gaf hij een deel in het midden der Judeërs, namelijk Kirjat-arba, overeenkomstig het bevel des Heren aan Jozua; Arba was de vader van Enak. Dit is Hebron. 14 En Kaleb verdreef vandaar de drie Enakieten: Sesai, Achiman en Talmai, zonen van Enak. 15 Vandaar trok hij op tegen de inwoners van Debir. De naam van Debir was tevoren Kirjat-sefer. 16 Toen zeide Kaleb: Wie Kirjat-sefer slaat en het inneemt, die geef ik mijn dochter Akxa tot vrouw. 17 Otniël nu, de zoon van Kenaz, de broeder van

Kaleb, nam het in; en hij gaf hem zijn dochter Aksa tot vrouw. 18 Bij haar aankomst haalde zij hem over om van haar vader bouwland te vragen. Daarop sprong zij van de ezel af, en Kaleb zeide tot haar: Wat hebt gij? 19 Zij zeide: Geef mij toch een huwelijksgift; nu gij mij een dor land gegeven hebt, geef mij ook waterbronnen. Toen gaf hij haar de hooggelegen en de laaggelegen bronnen.”

Zo werd dat hele gebied zijn erfdeel. Het is heel betekenisvol, dat het gebied van Hebron aan Kaleb verviel. Kaleb is een type van overwinnaar in het geloof, die de Here volkomen diende, volkomen gehoorzaamde. Hebron is ook de plaats waar ook later David koning was, hij voerde toen zijn koningschap over heel Juda en hij woonde in Hebron. Hebron die naam betekent “gemeenschap” en mamre betekent “vettigheid”.

In Gen.13:18 staat:

- ▲ “Daarna sloeg Abram zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre bij Hebron, en hij bouwde daar een altaar voor de Here.”

Dat pas nadat Lot Abram verliet, kwam Abram in de volle gemeenschap met de Heere, en pas toen kreeg hij ook vol vettigheid, wat spreekt van de zegen van de Here, hij kreeg dat hele gebied. Ongehoorzaamheid verhindert altijd volle gemeenschap met de Here, het verhindert daardoor het ontvangen van de volle zegen des Heren. Dit is altijd de volgorde, eerst komen tot gehoorzaamheid, daarna dat je ogen opengaan voor de volle zegen, en daarna volgt die volle gemeenschap met de Here Jezus Christus. Dat is het principe van scheiding, van het afgescheiden zijn van deze wereld en in gemeenschap komen worden met de Heere God. Dit principe wordt eigenlijk uitgedrukt in het woord “heiliging”. Heiliging is “apart geplaatst” zijn van en toebehoren tot het doel van God, in gemeenschap komen met de Heere. Dat principe vind je door de hele schrift heen. Als je gaat naar 2 Kor.6:17 waar staat:

- ▲ “Daarom gaat weg uit hun midden, en scheidt u af, spreekt de Here en houdt niet vast aan het onreine. 18 en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot Vader zijnen gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Here, de Almachtige.”

Hier zie je het principe van scheiding, scheidt u af, ga er uit. Aan de andere kant wordt je getrokken in die gemeenschap met de Here Zelf. Ook Hebr.13:13 en 14:

- ▲ “Laten wij derhalve tot Hem uitgaan buiten de legerplaats en zijn smaad dragen. 14 Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.”

Hier zie je dat eerst komt: Laten wij tot Hem uitgaan. Die afscheiding in ons leven ontstaat niet, doordat wij naar de wereld kijken en daarvan proberen los te komen en ons vromer en beter voor te doen. Nee, die afscheiding van de wereld in Abrams leven kwam doordat hij zijn geloofsoog meer en meer op de Heere vestigde, steeds meer de Onzienlijke te zien. De Here werd steeds belangrijker in zijn leven. Dat was een groeiproces in Abrams leven.

Laten wij derhalve tot Hem uitgaan. Als je naar Hem uitgaat, dan ontdek je in je leven, dat je meer en meer tot de Here Jezus wordt aangetrokken, en je gaat Hem gehoorzamen en Hem volgen, dan kom je vanzelf buiten de legerplaats en dan ben je afgescheiden. Als je buiten de legerplaats bent, dan krijg je kritiek van de legerplaats en ga je Zijn smaad dragen, want wij hebben hier geen blijvende stad. Wij zoeken het niet in het hier en nu, in het tijdelijke, in het zienlijke, maar wij zoeken de toekomstige dingen. Ons oog is op de Onzienlijke, in hetgeen wat blijft, niet wat voor

ogen is. Als je hier kijkt in Gen.14 dan zie je die geweldige groei van Abrams geloof. Dat komt ook tot uiting in die strijd die hier dan ontstaat in de dagen van Abram. Doordat totaal vijf koningen in opstand zijn gekomen tegen Kedor- Laomer. Die vijf koningen worden hier genoemd, de koning van Sodom, de koning van Gomorra , de koning van Abna, de koning van Seboim en de koning van Bela. Die vijf koningen komen in opstand tegen de vier koningen uit het oosten. Bijzonder is dat die vier koningen uit het oosten komen.

Dat oosten is waar Abram vandaan kwam, dat Elam genoemd wordt, dat is dat hele gebied wat tussen de Tigris en de Eufraat ligt. Die koningen hadden hun invloedssfeer tot een wereldrijk opgebouwd, zelfs tot Egypte toe. Egypte was een zelfstandig rijk, maar in de rest van het Midden-Oosten woonden daar die vier koningen. Eigenlijk beheerst door de voornaamste koning, namelijk; Kedor-Laomer. Vele jaren moesten al die koningen, die daarin Kanaän woonden schatting betalen aan Kedor-Laomer. Maar zij kwamen in het veertiende jaar in opstand.

Dan zie je hoe Kedor-Laomer, samen met zijn bondgenoten optrekt, en helemaal uit het gebied van Ur der Chaldeeën, van Babel komt. Hij trekt helemaal door het Midden-Oosten, waarna hij het noorden van Kanaän binnenvalt. Ze verslaan daar de gevestigde volken, tot Elparan, dat is Eilath, dat ligt helemaal in het zuiden, aan de rand van de woestijn. Daarna keren ze naar het westen en gaan ook nog eens huishouden bij de Amelekieten, bij de Amorieten. Zij worden allemaal verslagen. Daarna keren ze weer terug naar het noorden, en vindt daar die geweldige veldslag plaats, ten zuiden van de dode zee, waar je Sodom en Gomorra vindt. Zo worden al die koningen van Kanaän in de pan gehakt. Gevolg is dat die vier koningen alles meenemen. Je leest in hoofdstuk 14:11-14:

- ♣ “En zij namen al de have van Sodom en Gomorra en al hun voedsel en trokken af. 12 Ook namen zij Lot mede, de zoon van Abrams broeder, en zijn have, en trokken af; hij nu woonde te Sodom. 13 Toen kwam een vluchteling en deelde dit mede aan de Hebreër Abram; hij nu woonde bij de terebinten van de Amoriet Mamre, de broeder van Eskol en Aner, die Abrams bondgenoten waren. 14 Toen Abram hoorde, dat zijn broeder als gevangene was weggevoerd, bracht hij zijn geoeffenden, degenen die in zijn huis geboren waren, in de strijd, driehonderd achttien man (318), en achtervolgde hen tot Dan toe.”

Abram is niet onverschillig als zijn neef Lot gevangen wordt genomen, en als gevangene wordt weggevoerd door Kedor- Laomer. Hij zegt niet, zoals gelovigen misschien doen als zij andere gelovigen de wereld in zien trekken en voor de wereld zien kiezen, en dan misschien zeggen: “Eigen schuld dikke bult”. Zo handelt Abram niet. Abram is best met het lot ven neef Lot begaan.

Het wonderlijke is hoe hier in Gen.14 de Bijbel over Lot spreekt. Hier staat dat zijn broeder als gevangene was weggevoerd. Het was zijn neef, maar voor Abram keek met geestelijke ogen, hij wandelde geestelijk, hij beschouwde hem als zijn broeder. Wat moeten we met gevangenen doen, die gevangen zijn, die in de strik van de duivel zijn gelopen, zoals Lot, die daar eigenlijk gevangen zat in Sodom en maar niet gaat breken met de zonde van Sodom?

In Gal.6:1 daar zegt Paulus ons :

- ♣ “Broeders, zelfs indien iemand op een overtreding betrapt wordt, helpt gij, die geestelijk zijt, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf; gij mocht ook eens in verzoeking komen.”

Dat is de goede houding, naar zo iemand toegaan en hem helpen en zo iemand niet met de vinger nawijzen. Je zou altijd naar zo iemand toe moeten gaan, zelfs bij herhaling, om zo iemand te helpen.

Zoals de Here Jezus de 99 schapen van de kudde alleen liet, en alleen wegging om dat ene schaap wat verloren was gegaan, te zoeken en dat schaap te vinden, en dat weer bij de kudde terug te brengen. Natuurlijk is dat schaap helaas niet altijd bij de kudde terug te brengen, net als Abram hier Lot geholpen heeft, zelfs bij herhaling. Je ziet ook in Lots leven de herhaling, en het helpt niet. We zien dat Lot weer ging wonen in Sodom, ondanks dat Lot wordt geholpen door Abram. Maar Abram gaat er achteraan, met 318 man en vervolgt nota bene die Kedor Laomer met heel zijn troepenmacht tot Dan toe. Hij gaat zelfs zover, hij vervolgt tot Gabor toe, dat ten noorden van Damascus ligt. Zover kwam Abram dus in actie, en we lezen hoe hij Kedor Laomer versloeg en Lot bevrijdde.

En wat doet onze broeder Lot? Je zou zeggen, hij heeft er nu wel van geleerd en gaat niet weer wonen in Sodom. Lot gaat echter wel weer wonen in Sodom, dat is een trieste constatering. Als je een mens terecht wijst in liefde en zachtmoedigheid, zoals dat in de Galaten brief staat, je zou ook zelf eens in verzoeking kunnen komen. Voor Abram komt daar ook de verzoeking, maar de Heere geeft kracht om in de verzoeking staande te blijven. Die verzoeking zie je ook later in Abrams leven. We zien dat die koning van Sodom bij Abram komt en hem aanspreekt. Dan is de verzoeking daar, als die koning van Sodom aankomt met zijn have en goed, en zegt tegen Abram: “Neem dit alles maar, het is allemaal het uwe. Geef me alleen maar de mensen van Sodom, dan mag jij alle goederen, alle rijkdom van Sodom, dan is dat allemaal van jouw.”

Abram echter weerstond dat aanbod. Neef Lot niet, die zag weer op die rijkdom en hij ging weer naar de stad Sodom en ging er weer wonen, hij had er niets van geleerd. Zo kwam daar ook weer de scheiding van Abram. Sommige mensen zijn niet te helpen. Je ziet hier dat Abram een geestelijke houding openbaart. Abram ziet niet op de geweldige troepenmacht van Kedor-Laomer. Zijn eigen troepen waren er slechts 318 man. Daarmee achtervolgde hij die grote troepenmacht tot Dan toe. Hij en zijn troepenmacht behaalde de overwinning. Hij bracht al de have terug, ook zijn broeder Lot en diens have, evenals de vrouwen en het volk. Dan heb je wel een geweldige overwinning behaald. Met 318 man verslaat hij al die koningen van het oosten en al de koningen van Kanaän. Dan verkeer je wel in een overwinningsroes, ook in een geestelijke overwinningsroes, maar kijk dan uit. Dat zie je voortdurend in Gods Woord. We lezen in Gen.14:17:

- ♣ “Toen ging de koning van Sodom uit, hem tegemoet, nadat hij teruggekeerd was van het verslaan van Kedor-laomer en de koningen die met hem waren, naar het dal Sawe, dat is het Koningsdal.

Dan zegt de koning van Sodom, die hem tegemoet gaat in vers 21:

- ♣ “De koning van Sodom nu zeide tot Abram: Geef mij de mensen, en behoud de have voor u.”

Gezien vanuit het oogpunt van uit de wereld, was het volkomen gerechtvaardigd als Abram zijn beloning had genomen. Maar Abram wandelde hier niet naar de richtlijnen van de wereld, hij wandelde naar de richtlijnen van God. Hij wandelde op de weg des geloofs en hij zag op het onzienlijke en niet op de rijkdom van deze wereld. We weten niet wat Abram gedaan had als Melchizedek daar niet was geweest. Heel bijzonder is dat als je vers 17 leest, ook meteen vers 21 moet lezen. Maar daar midden tussenin staat in de Bijbel heel abrupt, heel plotseling, een kort fragment over Melchizedek. Eigenlijk voordat het gesprek begint en die ontmoeting met de koning Sodom een begin maakt, is daar opeens Melchizedek, die dat doorkruist. Dan lees je in vers 18-20:

- ♣ “En Melchizedek, de koning van Salem, bracht brood en wijn; hij nu was een priester van God, de Allerhoogste. 19 En hij zegende hem en zeide: Gezegend zij Abram door God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde, 20 En geprezen zij God, de Allerhoogste, die uw vijanden in uw macht heeft overgeleverd. En hij gaf hem van alles de tienden.”

Voordat Abram verzocht wordt door de koning van Sodom, voordat hij verzocht wordt en zijn wandel in de Heere dreigt te laten varen, door het aannemen van al die goederen, de hele have van Sodom, ontmoet hij Melchizedek, de koning der gerechtigheid, de koning des vredes, die een type is van de Here Jezus Christus.

Gelukkig maar dat de Jezus Christus is in ons leven, die op bepaalde momenten in ons leven ingrijpt en daar opeens is en ons sterkt en spijzigt, met brood en met wijn. Dat alles voordat de verzoeking plaats vindt, want verzoeking is heel gevaarlijk, juist op een moment dat er overwinningen in ons leven hebben plaats gehad. De valkuil van overwinningen is, dat je gaat denken dat je het zelf hebt gedaan, dat jezelf perfect bent, dat je een Kedor-Laomer verslaat, dan ga je je heel wat voelen. Melchizedek vestigt hier de aandacht van Abram op God de Allerhoogste, hij zegt in vers 19 en 20:

- ♣ “Jij bent het niet Abram, die overwonnen heeft. Het is God geweest, de Allerhoogste Die overwonnen heeft, Die heeft al die vijanden in jouw macht gegeven.”

Als Melchizedek zo Abrams geloofsoog daar weer op vestigt, dan (h)erkent Abram dat. Dat merk je doordat Abram hem van alles de tienden geeft. Wie is Melchizedek? Je leest ook over hem in Hebr.7:1-3:

- ♣ “Want deze Melchizedek, koning van Salem, priester van de allerhoogste God, die Abraham bij zijn terugkeer na het verslaan van de koningen tegemoet kwam en hem zegende, 2 aan wie ook Abraham een tiende van alles gegeven heeft, is vooreerst, volgens de uitlegging (van zijn naam): koning der gerechtigheid, vervolgens ook: koning van Salem, dat is: koning des vredes; 3 zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister, zonder begin van dagen of einde des levens, en, aan de Zoon van God gelijkgesteld, blijft hij priester voor altoos.”

In alles is deze Melchizedek een type van de Here Jezus Christus, hij is koning en priester tegelijk staat er. Hij is een Priesterlijke Koning, zoals Christus ook Priester en Koning is. Verder is hij in titel ook gelijk aan Jezus Christus. Hij is koning der gerechtigheid en ook koning des vredes, omdat hij koning van Salem is. Zo ontmoet Abram hier Melchizedek, voordat de koning van Sodom, Abram echt kan verzoeken. Hij spijzigt hem met de symbolen van de verbond-sluiting, want brood en wijn spreken van een verbond-sluiting, en hij spreekt twee keer over “God de Allerhoogste”. Hij vestigt ook de aandacht op de Schepper van hemel en aarde. Hij prent dat Abram zo goed in, dat Abram in zijn antwoord aan de koning van Sodom ook op die Schepper van hemel en aarde wijst. Abram wordt a.h.w. in zijn geloof, in het zien van het onzienlijke versterkt.

Als je dat ook zelf meemaakt, heel persoonlijk, dat je opeens aan je geloofsoog gewaar wordt, hoe groot God is, dat Hem dat alles toebehoort, de Schepper van hemel en aarde. Dat Christus in feite de Erfgenaam is van alle dingen, dan verbleekt daarbij aardse rijkdom. Dan kan daar een koning van Sodom komen en zeggen hier heb je al dat goud en al dat zilver van Sodom en ook al de goederen, maar dat verbleekt gewoon bij de rijkdom des Heren. Dat verbleekt ook bij wie de Here is.

Zo wordt Abram getrokken in nauwere gemeenschap met Melchizedek, een type van Christus. Hij wordt gespijzigd, gesterkt in zijn geloof. Zodat hij de dingen heel scherp ziet. Als hij dan die koning van Sodom antwoordt, dan hoor je Abram die koning gewoon terecht wijzen. Want Abram zegt tot de koning van Sodom: “Ik zweer bij de Here, bij God de Allerhoogste.” Daar citeert Abram dus Melchizedek, die hem tot twee keer gewezen heeft op die God, de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde, exact zo Melchizedek het hem had laten zien. “Zelfs geen draad of schoenriem, ja niets van het uwe zal ik nemen, opdat gij niet kunt zeggen; ik heb Abram rijk gemaakt, geenszins”. Zegt hij. Hij neemt totaal afstand van deze verzoeking. Abram heeft veel geleerd in zijn leven. Het was eens heel anders gelopen, bij de Farao in Egypte, toen hij heel veel have en goed, kamelen en ezellen en slaven en slavinnen kreeg en dat alles ontving hij toen. Zijn geloofsoog was nu verder geopend. Hij was de Here volledig gehoorzaam geworden en hij had volledig zicht gekregen op de zegeningen en de beloften des Heren. Hij was gekomen tot gemeenschap met de Here. Hij was gekomen tot aanbedding van de Here. Hij zag op de heerlijkheid des Heren en daarbij verdampte alle rijkdom van de wereld. Hij ziet zo de gelovige dient te zijn. I 2 Kor.4:17-18 lees je:

- ▲ “Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid, 18 daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig.”

Abram zag niet wat voor ogen was, hij zag op het eeuwige, niet op het tijdelijke. Zo weerstond hij de verzoeking. Diezelfde verzoeking viel Lot wel voor. Lot ging weer met de koning van Sodom mee. Zijn wij ook zoals Abram? Zijn wij ook zoals b.v. Mozes? Van Mozes lees je in Hebr.11:24-26:

- ▲ “Door het geloof heeft Mozes, volwassen geworden, geweigerd door te gaan voor een zoon van Farao’s dochter, 25 maar hij heeft liever met het volk Gods kwaad verdragen, dan tijdelijk van de zonde te genieten; 26 en hij heeft de smaad van Christus groter rijkdom geacht dan de schatten van Egypte, want hij hield de blik gericht op de vergelding.”

Mozes weigerde. Abram weigerde. De smaad van Christus was voor Mozes grotere rijkdom, voor Abram evenzo. Mozes heeft de schatten van Egypte geminacht. Abram heeft de schatten van Sodom geminacht. Abram is blijven staan, zijn blik gericht op de vergelding, ziende op de Onzienlijke. God maakt ons geloof nooit beschaamd als wij zo handelen, als we zo vaststaan. God beantwoordt dat ook in Gen.15:1:

- ▲ “Hierna kwam het woord des Heren tot Abram in een gezicht: Vrees niet, Abram Ik ben uw schild; uw loon zal zeer groot zijn.”

Niet een beetje groot, maar uw loon zal zeer groot zijn. God bevestigt aan hem, dat hij het goede heeft gekozen. God is vele malen rijker is dan de koning van Sodom, de zegen van God overtreft verre de zegen van de wereld. Ook al brengt dat volgen en gehoorzamen smaad met zich mee, ook al brengt dat vijandschap met zich mee. Want die koning van Sodom, die voelde zich mooi voor gek staan, dat bracht vijandschap met zich mee, die vond dat maar niks dat die Abram zich zo gedroeg. Hij had kritiek op Abram. Misschien heeft Abram later gedacht: “Heb ik wel goed gehandeld?” Maar God zegt tegen hem: “Vreest niet Abram, want Ik ben uw schild, Ik zal voor je zorgen, Ik zal je behouden, uw loon zal zeer groot zijn.” Dat is een geweldig weten voor ons allemaal. Laten van deze geloofshouding leren. Amen.

Samengesteld door Wieb Rodenhuis, naar een Bijbelstudie van broeder Denijs van Zuijlekom.